

A man with a beard and short dark hair is the central figure. He is wearing a black zip-up vest over a dark shirt. He has extensive tattoos on his arms and chest, including a large circular design on his chest. He is wearing several necklaces, including a chain with a cross and a ring. He is holding a black strap horizontally across his eyes with both hands. The background is a plain, light-colored wall.

JANA JAVORSKÁ
ZASLEPENÝ
LHÁŘ

ZASLEPENÝ

LHÁŘ

Jana Javorská

PROLOG

Stála na skále a dívala se dolů do hloubky pod sebe, kde se ve sluneční záři třpytil pomalu plynoucí proud řeky. Vlasy jí čechrál jemný vánek a okolní příroda žila počínajícím létem. Ona však nevnímala nic z příjemností kolem sebe. Mozek měla přeplněný bolestí a srdce roztrhané na cáry. Představovala si, jak její potlučené tělo rozčeří poklidnou hladinu jediným mohutným žbluňknutím. Voda vyšplíchne vysoko do vzduchu a v místě dopadu se utvoří vlnobití kruhů, jež se pomalu rozplynou vůkol. Doufala, že ostré hroty skal rázně ukončí její trápení. Byla vyčerpaná životem, jenž ji dnes a denně ubíjel a nepřinášel žádnou radost, jen samý stres a žal. Byla rozhodnuta. Cesta zpátky pro ni více neexistovala.

Co bude, až se nevrátí domů? Bude ji vůbec někdo hledat? Jestlipak bude někomu chybět, až bude unášena proudem vody kamsi do dáli. Myšlenky uvnitř její hlavy se téměř překřikovaly. Každá chtěla mít navrch. Jako kdyby tušily, že je to naposledy, co se mohou prosadit.

Její vysílené tělo postávalo nehybně nad útesem. Oči zafixované na hladinu řeky. Tiše si vybírala místo, kam se asi pádem ponoří. V uších jí duněly údery srdečního svalu jako kostelní zvon, svolávající obyvatele k nedělní mši. Jen hlasitě buch, buch, buch, nic jiného neslyšela.

Slunce něžně hladilo její pleť, jako kdyby ji chtělo ukonejšit a zaplést do svých paprsků, aby si tak to hloupé rozhodnutí ještě rozmyslela, ale ona to nevnímala. Už nebylo nic, co by ji těšilo. Ten pocit marnosti uvnitř jejího já přehlušil všechno hezké a pozitivní, co se k ní zvenčí stále snažilo proniknout. Jako kdyby se bránila čemukoli, co by ji snad mohlo zachránit.

Utvořila si kolem sebe tvrdou slupku, která ji ochraňovala proti okolnímu prostředí, jež bylo vůči ní poslední dobou velmi skoupé na přívětivost. Už neviděla nic radostného. Nejen, že dávno zahodila růžové brýle, kterými se kdysi dívala na svět, ale ona si připadala, jako kdyby měla oči trvale zavázané páskou, jež nepropustila ani nepatrný pramínek světla. Pro ni existovala jen černočerná tma, která ji pohltila a užírala zevnitř jako rakovina. Pod nohy jí házela klacky v podobě lží a falše čím dál častěji.

Kdysi byla ochotna bojovat, ale postupem času zavrhlala možnost, že dokáže vyhrát. Marnost prostoupila její mysl a požrala veškeré zbytky naděje, které by se snad ještě schovávaly někde hluboko v nitru její duše.

Špičky chodidel pomalu posouvala na okraj skály. „Skoč!“ šeptal její vnitřní hlas. Cítila, jak se jí pod nohama drolí hlína a i s nepatrným pohybem odpadávají drobné úlomky do té smrtelné propasti. Věděla, že to přijde každým okamžikem. Již brzy zažije tu euforii z volnosti podobné letu orla. Zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Poslední pohled ke slunci, poslední nádech svěžího vzduchu do plic. Nahlas pronášela čísla odpočítávající zbývající vteřiny do osudného kroku:

„...tři, dva, jedna ...“

1.

Přistoupila k němu blíž a podávala mu ruku s úmyslem představit se. Pevně ji uchopil svojí tlapou a přitáhl si ji těsně k sobě. Musela zaklonit hlavu, aby se mu podívala do očí. Proti němu byla prcek. Se svými 168 cm se vedle toho obra téměř ztrácela.

„Polášek, ale klidně mi tykejte, jsem Robert,“ pronesl hlubokým lehce nakrápnutým hlasem.

„Těší mě. Dana Vávrová. Nemám s tím problém, i s dospělými studenty si vždy tykám,“ odpověděla, ale hlas jí přskočil. Snažila se to rychle zamaskovat odkašláním.

„Tak pus,“ rozhodl a sklonil se k ní. Automaticky nastavila tvář, ale on si ji rukou podržel a políbil ji na ústa.

Ten letmý dotek jeho horkých rtů ji zasáhl jako rána elektrickým proudem. Nečekaně ji vykolejil, což se jí málokdy stávalo. S muži už měla po vztahové stránce dostatek zkušeností a jen tak něčím ji nepřekvapili. Ovšem tenhle exemplář stál opravdu za to. Navenek působil sebejistým dojmem a nejen díky šibalské jiskře v očích.

Vysoký, urostlý, dobře stavěný svalovec musel jistě oslnit každou ženu. Jižanský typ, tmavé vousy krátce zastřižené a vlasy na ježka. Zelené oči barvy smaragdu, jako by se neustále usmívaly.

V pracovní sféře se dnes a denně setkávala s muži nejrůznějších vizáží, avšak tento působil jaksi výjimečně. Zatím netušila, co přesně ji na něm tak zaujalo, ale celkově se jí jevil jako dost zajímavý. Když

se jí před několika dny ozval, že by potřeboval udělat překlad nějakých dokumentů z angličtiny, týkajících se jeho podnikání, domluvila si s ním schůzku u sebe v kanceláři.

Přestože byla na svém výsostném území, cítila se poněkud nejistě. Ten chlap byl tedy extra třída. Vypadal jako model vystřižený ze žurnálu. Příliš mnoho mužů takovéhoho vzezření kolem sebe nepotkávala. Dalo by se říci, že ani jednoho, který by ji na první pohled upoutal tak, až ji zamrazilo. Líbil se jí hned, jak vešel do dveří. Ten styl chůze, to vzpřímené držení těla, zkrátka macho.

Posadil se do křesla naproti ní, desky s materiály k překladu hodil před sebe na stolek, rozvalil se a přehodil si nohu přes nohu. Rozhlížel se po místnosti a uculoval se.

„Dáš si něco k pití, než začneme diskutovat?“ nabízela zdvořile.

„Co takhle, že bych tě vzal na oběd, když to tady rychle sfoukneme? Mám docela hlad.“

„Dobrá, tak ukaž, cos mi přinesl.“

Robert otevřel desky a postrčil je před Danu.

„Hele, mrkni na tohle. To bych chtěl znát do detailů, to ostatní není tak důležité,“ ukazoval na jeden dokument s technickými údaji o vozidle.

„Co je to za stroj?“ vyzvídala.

„Je to nějaký atyp vyráběný v Americe. Veterán. Jde mi jen o to, abych měl ten znalecký posudek přeložený a ověřený. Potřebuju na tom mít kulatý razítko, abych to mohl případně prodat jako zprovozněný vozidlo a na značkách, až si s tím pohraju a dám tomu nověj kabát. Dá se na tom vydělat hotovej majlant.“

„V tom se sice nevyznám, ale udělám maximum, abys byl spokojený.“

„Hm, to zní dobře. Přesně to potřebuju,“ mrkl na ni.

Dana dělala, že to neviděla. Cítila, jak se jí do tváří nahrnula krev. Ona se snad na stará kolena červená? Popadla desky a tvářila se, že pročítá materiály, avšak písmenka jen přejížděla očima, ale jejich význam zůstal jejímu mozku utajen. Měla dokonalý výpadek a mohl za to ON. Ten voňavý fešák sedící naproti ní v plné svojí parádě. Jak se má chovat profesionálně, když má zaplavený nos jeho parfémem? Feromony toho alfa samce dávno zaplnily místnost a ona se teď musela bránit jejich působení.

„Do kdy to musí být hotové?“ zeptala se.

„Včera bylo pozdě.“

„Vtipnej. Zázraky na počkání fakt neumím. Budu na tom muset dělat celou noc. To se ti prodraží.“

„Hm, celou noc, říkáš? A není to škoda? Na tvém místě bych noci trávil raději jinak,“ flirtoval s ní a jí tlouklo srdce tak, že to snad musel slyšet i on.

„Díky za radu. To bys mě nesměl zaměstnávat takovou rychlovkou.“

„Máš pravdu. Já taky nerad rychlovky,“ dobíral si ji.

„Mluvíme, doufám, o tom samém?“

„Určitě. Ale pro mě to platí i obecně. Jsem labužník, rád si vše vychutnávám. I tohle setkání, proto tě chci pozvat do restaurace. S plným žaludkem se mnohem líp povídá.“

„Jak myslíš. Tak jdeme, ať to neprotahujeme a můžu na tom začít co nejdřív pracovat, když to tolik spěchá.“

„To je pravda, ale další důvod je, že bych tě rád zase co nejdřív viděl,“ usmíval se sebevědomě a čekal, co na to Dana řekne.

„No, když mě budeš takhle honit, budu nevyspalá, unavená s kruhy pod očima, zkrátka krasavice, která usne, jakmile dosedne na židli. To chceš?“

„Ne, to určitě ne. Taky nemám rád, když mě někdo honí... i když...“ teď už se svému dvojsmyslu vyloženě uchechtával.

„Klídek,“ usadila ho káravým pohledem.

„Nevypadáš, že bys byla cudná panna. Rád si ženský dobírám.“

„Tak na mě to nezkoušej. Zapomínáš, proč jsi tady.“

„Už budu hodnej, slibuju. Tak půjdeme?“ zvedl se náhle z křesla. Dana se automaticky podívala na hodiny.

„No tak, snad bych ti mohla věnovat přibližně hodčku. Stačí?“

„Jenom?“ dělal na ni smutný obličej.

„Mám ještě odpoledne výuku a z tý se fakt nevykrouším,“ odpověděla s povzdechem.

„Dobrá, pro tentokrát беру aspoň to, ale příště si na mě musíš najít mnohem víc času.“

„Jasně, nemáš rád rychlovky, slyšela jsem,“ culila se.

„Chytrá holka,“ pochválil ji, „tak jdeme?“

Zvedla se, popadla kabelku a vyšla za ním z kanceláře. Když sestupovali po schodech, potají si ho prohlížela. Líbil se jí styl, kterým majestátně kráčel v celé svojí kráse. Šírkou ramen, pečlivě tvarovaných pravidelným cvičením, zabíral téměř celou plochu

úzkého točitého schodiště. Nejraději by ho zezadu objala a přimáčkla se k němu. Teprve nyní si uvědomila, jak moc jí chybí chlapská náruč, ty mohutné tlapy, které by ji objímaly, a ona by se v nich mohla ukrýt před nepřízní okolního světa.

„Sakra,“ zaklela, když zakopla. Kdyby koukala, kam šlape, tak se jí to nestalo. Jenže ona ne, musela očumovat pozadí toho fešáka a málem si rozbila nos.

„Co je?“ nečekaně zastavil a otočil se. V ten moment už měla nakročeno a neudržela rovnováhu. Chytil ji do náruče.

„Hopla. Vypadá to, jako by tady někdo popíjel,“ smál se, „nemám tě odnést?“

„Není třeba. Děkuji,“ rychle se od něj odtáhla. V duchu se proklínala, že si dnes obula tak vysoké podpatky. Ovšem na druhou stranu, byla ráda, že byly příčinou jeho pevného objetí. Málem se k němu přitiskla a nepustila.

„Měla bys jezdit výtahem, když neumíš chodit po schodech,“ dobíral si ji.

„Těch pár schodů do prvního patra v pohodě zvládám,“ ušklíbla se. Nelíbilo se jí, že ji má za nemotoru.

„Do patra možná, ale zpátky ti to moc nejde.“

„No vidíš. Zřejmě potřebuji trenéra. Můžeš se toho ujmout. Určitě v tom budeš dobrý.“

„Ve všem, co dělám, jsem dobrej. Nemusíš mít strach.“

„Víš, jak je to s tou sebechválou?“

„To nebyla sebechvála. To bylo konstatování skutečnosti,“ zabručel.

„A mohu se zeptat, kdo byl ten, co to objektivně zhodnotil?“

„Proč tě to zajímá?“

„Protože pokud to byla maminka, tak je jasné, že jsi zaručeně musel dostat jedničku. Maminky totiž svým miláčkům jiné známky nedávají,“ poznamenala.

„A pozor. Paní učitelka promluvila.“

„Jen se směj,“ mračila se, že si z ní utahuje.

„Nemyslím to zle, to je přece jasný. Jenom se mi líbí, jak se pěkně zlobíš.“

„Být tebou, tak se snažím si mě předcházet, jestli chceš, abych odvedla skvělou práci a rychle.“

„Dobrá, už jsem ten nejhodnější.“

Dana trochu zalitovala, že nevybrala restauraci dál od kanceláře. To špičkování cestou ji moc bavilo. A co teprve ty závistivé pohledy kolemjdoucích žen. Představovala si, jaké by to bylo, kdyby se do něho mohla zavěsit. Tím gestem by tak dala všem najevo, že k ní patří a alespoň na moment by si připadala, že vyhrála jackpot.

„Chyť se mě,“ nabídl jí rámě, jako kdyby četl její myšlenky. „Nerad bych, aby ses mi cestou zranila. Proč nenosíš kecky, když neumíš chodit na takovejch šteklich?“ kroutil hlavou.

„Jak neumím? Tak si to zkus, ty chytřej,“ zavrčela, ale jeho ruku raději drapla.

Měl pravdu. Tyhle boty nebyly vůbec určené k běžnému nošení, ale na efekt působily dokonale. Červené lakovky Dana s oblibou nosila. Potíž byla v tom, že byla spíše sportovní typ a většinu času opravdu obouvala pohodlné boty. Chodila v nich i do práce, když si

oblékla šaty nebo sukni a teprve v kanceláři se přezouvala. Jenomže teď jí bylo před Robertem hloupé vklouznout do kecek a raději nebezpečně balancovala na kočičích hlavách, div, že si nezlomila obě nohy. Naštěstí zbytek cesty zvládla s jeho pomocí bez problémů.

2.

„Plesk!“ Robertova dlaň vymalovala jeho ženě na tváři červený flek.

„Myslím, že jsem ti včera řekl dost jasně, že potřebuju vyžehlit košili,“ Robertův hlas děsil manželku Evu i když jen šeptal.

Jeho věčné výkyvy nálad jí způsobovaly značné trauma. Tolik by si přála z toho nešťastného svazku odejít, ale neměla kam. Navíc by si jen tak netroufla říct, že se chce rozvádět. Určitě by kvůli tomu byla doma scéna hodna Hollywoodského Oscara. Byla jeho manželkou, tak ho musela poslouchat a basta. Věděla dobře, co by ji čekalo, kdyby se mu vzepřela. Párkrát se o to pokusila a málem ji to stálo život. Na rány a bití si tak časem zvykla. Nebylo to správné, ale raději by se nechala zabít, než aby mu dovolila vylít si svůj vztek na dětech. Musela je za každou cenu uchránit otcových výstupů.

„Promiň, zlato. Ještě jsem se k tomu nedostala. Hned to udělám,“ hodila svačiny dětem do tašek, otřela si ruce do utěrky a spěchala nažhavit žehličku, aby co nejrychleji vyplnila jeho rozkaz.

„To je doba. Nechápu, proč ti to tak dlouho trvá,“ bručel Robert.

Eva rychle přeběhla žehličkou košili z obou dvou stran, napařila límeček a rukávy a zkontrolovala, zda není nikde zbytečný přehyb. Nerada by schytala další facku, pohlavek či sprostou nadávku. Když byl Robert podrážděný, nebylo radno se vyskytovat v jeho blízkosti, natož nesplnit zadaný příkaz.

Jako jeho žena žila ve stresu a věčných obavách, co mu kdy zase přeběhne přes nos a bude vyvádět. Tak ráda by se od něho jednou dočkala nějakého uznání nebo alespoň poděkování, to ovšem nebyla jeho parketa. Zastával názor, že manželka musí žít neustále ve strachu, jinak nefunguje, jak by měla.

Dostat od něho polibek, pohlazení nebo objetí bylo absolutně nemožné. Od malička byl zvyklý vyjadřovat náklonnost způsoby, které nemohl nikdo dospělý pochopit. Štípání a tahání za vlasy byly podle něho běžným projevem náklonnosti či lásky. Líbání uznával jen jako součást sexu. Milování bylo podle něj pro děti. On uznával jen tvrdý sex bez přede hry s pořádným výpraskem partnerky. Tehdy byl teprve spokojený.

Zpočátku jejich vztahu se snažil být milý, ale brzy ho to přešlo. Než se Eva nadála, byla těhotná a obávala se, že by mohla zůstat s úvazkem sama. Doufala, že to nebude tak zlé, protože jakmile Robert zjistil, že čeká dítě, jistou dobu se k ní choval mile. Vše se zhoršilo, když porodila. Jeho přístup se změnil jako mávnutím kouzelného proutku a začal být zlý jenom proto, že nedostal to, co chtěl a kdy chtěl, neboť mezi ním a jeho ženou stála dvojčata.

Eva si na jeho rány nikdy nezvykla. Každá chvíle, kdy její manžel zatoužil po sexu, byla pro ni hororem. Netušila totiž, jak daleko zajde a kolik jí toho zase naloží. Prosila ho, ať to nedělá, ale bylo to zbytečné. Nechápala, jak jen mohla uvíznout v takové situaci. Proč včas neutekla, když byla ještě možnost? Když se pak narodila dvojčata, nedokázala si představit, že by s nimi skončila někde na ulici, jak jí vždycky Robert vyhrožoval, když nebylo po jeho.

Doma byl v jednom kuse nespokojený s čímkoli, co udělala. Mateřství ji zprvu značně vyčerpávalo a plně zaměstnávalo, takže nemohla být svému choti po vůli tak často, jak by si přál. Nebyl ten typ, co by se postaral o děti, aby manželce dopřál chvilku odpočinku, a babičky se k hlídání vůbec neměly. Všechno zůstávalo na ní. Ovšem mělo to i jednu výhodu. Jakmile večer opustila dětský pokojíček, dvojčata spustila křik, jako kdyby tušila, co jejich otec na matku chystá. Robert to nikdy dlouho nevydržel a propustil Evu ze svých spárů, aby je šla uklidnit. Většinou usnul dřív, než se vrátila. Časem to začal řešit tím, že si hledal milenky, aby se nemusel doma doprošovat, když o něj jeho vlastní žena nestojí, jak tvrdil.

Každá jiná žena by z toho byla nešťastná, avšak Evě se ulevilo. Zbavila se tak alespoň částečně výprasků, které byly Robertovou oblibou. Přesto všechno ho stále milovala. Nedovedla si představit, co ji k němu ještě pořád tak táhne. Byl to charismatický muž a věčně měl kolem sebe plno přátel. Často je zval k sobě domů a víkendové mejdany byly součástí jeho života. Když ne doma, tak někde jinde. Rád se napil a stávalo se, že se z takové akce vrátil domů až za několik dní.

Eva už to raději přehlížela. Nehledala ho, neptala se. Nemělo by to smysl. Jenom by se rozzlobil, že mu dělá stíhačku a kontroluje ho jako malého kluka. Trpělivě čekala, až se její manžel milostivě vrátí domů. Podle situace mu uvařila česnečku nebo připravila na stůl sklenici s vodou a dvě pilulky proti bolesti hlavy a šla mu z cesty. Jeho hlasité projevy jí naháněly husí kůži čím dál víc. Nebylo od nich totiž nikdy daleko k ráně.

Urychleně mu podávala vyžehlenou košili. Robert po ní drapl, oblékl se a bez jediného slova zmizel, natož aby poděkoval nebo při odchodu pozdravil. Netušila, kam tak spěchal. Zřejmě to nepotřebovala vědět, když jí to neráčil oznámit.

„Kluci, jedeme!“ křikla do pokojíčku, popadla tašky a čekala, až dvojčata vyběhnou a naskočí do auta, aby je mohla odvézt do školy.